Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 331 van 21 september 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore bij advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO**
Ezelstraat 2/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 16 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 september 2026 tot terugdrijving (bijlage 11).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor verzoekster, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2026 komt verzoekster, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, vanuit Cotonou, Benin, aan op de luchthaven van Zaventem. Op diezelfde dag ontvangt zij een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Op (…) om (…) uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat (…),
werd door ondergetekende, (…)

mevrouw :
(…)
Aangekomen met […] (de nummer van de vlucht vermelden of het ander gebruikte transportmiddel) afkomstig uit Cotonou, en zal teruggedreven worden naar Cotonou, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
(…)
X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een paspoort afgeleverd te Benin en een visum afgeleverd in Abidjan (Ivoorkust). Opmerkelijk hier is dat betrokkene twee landen heeft doorkruist om een visum te bekomen. Betrokkene beweert dat de ambassade van haar eigen land geen studentenvisa type D aflevert voor studenten. Afgezien van de volledige titel van haar studierichting kan zij kan echter geen uitleg geven over wat de studie inhoudt, heeft ze geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld en heeft geen idee omtrent het totaalbedrag van haar studie. Ze heeft een garant in Frankrijk maar kent hem niet persoonlijk; de garant zou gecontacteerd zijn door betrokkenes moeder maar betrokkene kent de familieband niet. Ze kent zelfs zijn gsm nummer niet. In België zou ze eerste tijdelijk verblijven bij een zus/nicht en nadien iets anders zoeken. Betrokkene kan bijgevolg niet aannemelijk maken wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf.
(…)".

1.2. Op 13 september 2026 wordt tevens ten aanzien van verzoekster een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen beslissingen genomen in het kader van een grensprocedure. Overeenkomstig artikel 2.28, § 1, eerste lid, 1°, van de RvV-wet is dit een grond voor behandeling in de urgente procedure.

Overeenkomstig artikel 2.31, § 5, van de RvV-wet is de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving automatisch geschorst tijdens het onderzoek van een tijdig ingediend beroep, wat te dezen het geval is.

De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, alsook de uitleg in het vierde middel van het verzoekschrift over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zijn niet dienstig. Dit alles is inherent aan de vroegere UDN-procedure, vervat in artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), die ingevolge artikel 5.1, § 1, 3°, van de RvV-wet opgeheven is.

2.2. Er kan geen gevolg gegeven worden aan de keuze van verzoekster voor het Frans als proceduretaal aangezien artikel 3.1, § 1, van de RvV-wet stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep behandelt in de taal van de bestreden beslissing. *In casu* zijn beide bestreden beslissingen in het Nederlands opgesteld, dus wordt het beroep in het Nederlands behandeld. Voormelde bepaling laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om het verzoekschrift in het Frans in te dienen conform artikel 3.4, § 1, van de RvV-wet, een mogelijkheid waarvan verzoekster overigens in weerwil van haar keuze van het Frans als proceduretaal geen gebruik heeft gemaakt. De mondelinge toelichting ter terechtzitting door de advocate van verzoekster is geschied in het Nederlands overeenkomstig artikel 3.5, § 2, van de RvV-wet. Het arrest wordt uitgesproken in het Nederlands overeenkomstig artikel 3.3, eerste lid, van de RvV-wet.

2.3. Nu uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekster wordt vastgehouden, is zij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.*"

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.*"

De Raad is bijgevolg niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring in de mate dat dit gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3.2. In zoverre het beroep ook nog gericht zou zijn tegen een beslissing tot intrekking van een visum type D, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke beslissing niet bij het verzoekschrift werd gevoegd en ook niet kan worden teruggevonden in het administratief dossier. Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen deze beslissing.

3.3. Het beroep is bijgevolg enkel ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna de bestreden beslissing genoemd).

4. Onderzoek van de middelen

4.1. Het eerste middel

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Zij wijst ook op de onbevoegdheid van de auteur van de akte.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*INDIEN de bestreden beslissing de verzoekster in bewaring houdt (gesloten centrum) en haar visum vernietigt, terwijl zij zich met een naar behoren en in goede vorm afgegeven visum type D, afgeleverd door de Belgische consulaire autoriteiten, aan de Belgische grens heeft gemeld.*
OVERWEGENDE DAT het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in artikel 5, § 1, d bepaalt : « (…) ».
De vrijheidsontneming van de verzoekster is willekeurig. Zij beschikt over een geldig visum. De vernietiging van dit visum aan de grens door een gewone inspecteur van de luchthavenpolitie is met onbevoegdheid besmet. Inderdaad, op basis van artikel 2 van de wet van 15 december 1980 en het ministerieel besluit van 18 maart 2009 betreffende delegatie, is het de Minister of de Staatssecretaris die bevoegd is om beslissingen te nemen met betrekking tot de verlening of vernietiging van visa. Er bestaat geen machtsdelegatie die een agent van de grenspolitie toelaat om een door een consulaat afgegeven visum type D te vernietigen. De bestreden beslissing is dus genomen door een onbevoegde autoriteit, wat een middel van openbare orde vormt dat op zichzelf reeds de vernietiging van de akte rechtvaardigt. Het in bewaring houden, onder dezelfde omstandigheden als gewone rechtsonderdanen, van een jonge studente die wettelijk naar België is gekomen om te studeren, vormt een ernstige inbreuk op haar vrijheid."

4.1.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar memorie van antwoord.

4.1.3. Beoordeling
De Raad kan slechts vaststellen dat dit middel is gericht tegen de beslissing van 13 september 2026 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en tegen een beslissing tot intrekking van een visum en niet tegen de bestreden beslissing, zodat het middel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wat betreft de beslissing van 13 september 2026 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd hoger, onder punt 3.1., reeds gesteld dat de Raad onbevoegd is om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Wat betreft de beslissing tot intrekking van een visum type D werd hoger, onder punt 3.2., reeds gesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen deze beslissing.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

4.2. Het tweede middel

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van de Verordening (EU) 2016/399 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscode) en van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*". Zij maakt ook gewag van een "*kenbare beoordelingsfout met betrekking tot de overgelegde stukken*".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*INDIEN de bestreden beslissing de toegang tot het grondgebied weigert met als motief dat de verzoekster "niet in het bezit is van documenten die het voorwerp en de voorwaarden van het voorziene verblijf rechtvaardigen", door te beweren dat zij geen bewijs van betaling heeft, dat zij de inhoud en de kostprijs van haar studies niet kent, en dat zij haar borg niet persoonlijk kent.*
OVERWEGENDE DAT artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 (Visumcode) en artikel 6 van de Schengengrenscode de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied beperkend omschrijven. De student die een geldig visum en de bijbehorende rechtvaardigingsstukken voorlegt, moet worden toegelaten. De luchthavenadministratie heeft een toepassing contra legem van deze bepalingen gemaakt door bijkomende rechtvaardigingen te eisen die niet door de wet zijn voorzien, terwijl zij weigerde de officiële documenten te onderzoeken waarvan de verzoekster expliciet in het bezit was. Inderdaad, de motivering van de bestreden beslissing berust op feitelijke beweringen die volledig worden weerlegd door de fysieke stukken in het bezit van de verzoekster aan de grens :
1.Over het voorwerp en de realiteit van de studies : De beslissing verwijt de verzoekster geen uitleg te kunnen geven over de inhoud van haar opleiding en geen bewijs van inschrijving te hebben. Naast het feit dat zij in het Nederlands werd verhoord – een taal die zij niet beheerst, wat haar belette zich uit te drukken over de inhoud van haar cursussen –, heeft de verzoekster het Inschrijvingsattest aan de Universiteit van Luik voor het academisch jaar 2026-2027 (Stuk 2) alsook haar Attest van academische parcours (Stuk 1) overgelegd. Deze officiële documenten, afkomstig van een erkende Belgische universiteit, bewijzen op zichzelf het voorwerp van het verblijf en de realiteit van het studieproject. Van de studente aan de grens eisen dat zij het programma van haar cursussen opzegt, terwijl zij een geldig universitair inschrijvingsattest voorlegt, vormt een onwettige eis en een kenbare beoordelingsfout.
2.Over de verblijfsvoorwaarden en de bestaansmiddelen : De beslissing verwijt haar geen bewijs van betaling van de inschrijvingsgelden te hebben en het totale bedrag van haar studies niet te kennen. Artikel 15 van de Visumcode legt op om de bestaansmiddelen te rechtvaardigen, wat de verzoekster heeft gedaan door een officiële Tenlasteneming (Stuk 3) te overleggen, die werd geregulariseerd en vergezeld ging van de Identiteitskaart van haar borg (Stuk 4). De grenspolitie kan niet haar eigen bewijscriteria voor betaling substitueren aan de financiële garantiestukken die door het Consulaat zijn gevalideerd bij de afgifte van het visum.
3.Over de borg : De beslissing benadrukt met wantrouwen dat de verzoekster haar borg "niet persoonlijk kent" en dat laatstgenoemde zich in Frankrijk bevindt. De Belgische wet en de Visumcode eisen op geen enkele wijze dat de borg een familielid of een persoonlijke kennis vooraf is ; zij eisen enkel dat de borg over voldoende financiële middelen beschikt en zich wettelijk verbindt om de student ten laste te nemen, wat hier het geval is. Bovendien toont de overlegging van een Attest voor kindergelden (Stuk 5) de institutionele verankering en de administratieve traceerbaarheid van de borg aan.
4.Over de route en het verkrijgen van het visum : De beslissing vindt het "opmerkelijk" dat de verzoekster door twee landen is gereisd om een visum in Abidjan te verkrijgen. Dit motiveringselement is onontvankelijk. Beninse onderdanen reizen frequent naar de Ambassade van België in Abidjan wegens de afwezigheid of de verstopping van de lokale consulaire diensten. Deze geografische verplaatsing heeft geen invloed op de regelmatigheid van het visum dat door de Belgische diplomatieke autoriteiten zelf is afgeleverd. Dit punt aan de grens in vraag stellen, komt erop neer dat de bevoegdheid van het Belgische Consulaat in Abidjan wordt betwist.
De ambassade van België heeft het academische en financiële dossier van de verzoekster reeds geanalyseerd alvorens het visum af te leveren. Deze elementen aan de grens op lapidaire wijze in vraag stellen, zonder de originele stukken in het bezit van de verzoekster te onderzoeken, vormt een exces de pouvoir, een schending van de zorg- en nauwkeurigheidsverplichting, en van het beginsel van goed bestuur. De luchthavenadministratie heeft willens en wetens de geldig overgelegde rechtvaardigingsstukken (Stukken 1 tot 6) genegeerd, waardoor de motivering losstaat van de materiële realiteit van het dossier."

4.2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar memorie van antwoord.

4.2.3. Beoordeling

4.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

4.2.3.1.1. Artikel 32 van de Visumcode heeft betrekking op de weigering van een visum. Te dezen wordt verzoekster met de bestreden beslissing in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied geweigerd en teruggedreven. Aangezien verzoekster met de bestreden beslissing dus geenszins een visum wordt geweigerd, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – op welke wijze artikel 32 van de Visumcode door de bestreden beslissing geschonden kan zijn.

4.2.3.1.2. Luidens artikel 2.16, § 1, eerste lid, 2°, van de RvV-wet moet het verzoekschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid "*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het tweede middel als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

4.2.3.1.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.3.2. Artikel 6 van de Schengengrenscode luidt als volgt:

"*1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangs-voorwaarden:*
a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:
i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;
ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;
b) indien vereist op grond van Verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;
c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
(…)".

Op grond van deze bepaling, die onder meer haar weerklank vindt in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aannemelijk maakt en staaft. Artikel 6 van de Schengengrenscode noch enige andere bepaling stelt dat "*(d)e student die een geldig visum en de bijbehorende rechtvaardigingsstukken voorlegt, moet worden toegelaten*". Verzoekster kan bijgevolg aan het feit dat zij zonder problemen een visum type D kreeg uitgereikt door de Belgische autoriteiten in Ivoorkust niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscode niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of zij het doel en de omstandigheden van haar verblijf (nog steeds) aannemelijk maakt en aantoont. Noch in artikel 6 van de Schengengrenscode, noch in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt opgesomd welke documenten door de grenspolitie kunnen worden opgevraagd in dit verband. Dit hangt immers af van geval tot geval. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de luchthavenadministratie een toepassing *contra legem* van artikel 6 van de Schengengrenscode heeft gemaakt door bijkomende rechtvaardigingen te eisen die niet door de wet zijn voorzien, terwijl zij weigerde de officiële documenten te onderzoeken waarvan zij expliciet in het bezit was.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd en teruggedreven op basis van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat zij "*niet in het bezit (is) van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven*". Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:
"*Betrokkene reist met een paspoort afgeleverd te Benin en een visum afgeleverd in Abidjan (Ivoorkust). Opmerkelijk hier is dat betrokkene twee landen heeft doorkruist om een visum te bekomen. Betrokkene beweert dat de ambassade van haar eigen land geen studentenvisa type D aflevert voor studenten. Afgezien van de volledige titel van haar studierichting kan zij kan echter geen uitleg geven over wat de studie inhoudt, heeft ze geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld en heeft geen idee omtrent het totaalbedrag van*

haar studie. Ze heeft een garant in Frankrijk maar kent hem niet persoonlijk; de garant zou gecontacteerd zijn door betrokkenes moeder maar betrokkene kent de familieband niet. Ze kent zelfs zijn gsm nummer niet. In België zou ze eerste tijdelijk verblijven bij een zus/nicht en nadien iets anders zoeken. Betrokkene kan bijgevolg niet aannemelijk maken wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf."

Verzoekster voert hiertegen aan dat zij het inschrijvingsattest aan de Universiteit van Luik voor het academisch jaar 2026-2027, alsook haar attest van academische parcours heeft overgelegd, dat deze officiële documenten, afkomstig van een erkende Belgische universiteit, op zichzelf het voorwerp van het verblijf en de realiteit van het studieproject bewijzen en dat van haar als studente aan de grens eisen dat zij het programma van haar cursussen opzegt, terwijl zij een geldig universitair inschrijvingsattest voorlegt, een onwettige eis en een kenbare beoordelingsfout vormt. Zij laat evenwel na enige rechtsregel aan te duiden waaruit blijkt dat het voorleggen van die documenten zou volstaan om te worden toegelaten tot het grondgebied en toont niet aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk is dat van haar, naast het voorleggen van haar documenten om haar studie aan te tonen, ook verwacht wordt dat zij enige toelichting kan verschaffen over wat haar studie inhoudt. Dat zij daartoe niet in staat blijkt, is immers een sterke indicatie dat het doel van haar verblijf niet datgene is wat zij voorwendt dat het zou zijn. Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat zij "*in het Nederlands werd verhoord – een taal die zij niet beheerst, wat haar belette zich uit te drukken over de inhoud van haar cursussen*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat zij in het Frans werd gehoord, de taal die volgens haar verklaringen haar moedertaal zou zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 1) en die zij bovendien ook in haar verzoekschrift kiest als proceduretaal. Ook wanneer zij gehoord werd in het gesloten centrum verklaarde verzoekster het Frans (en het Afrikaans) te begrijpen (adm. doss., stuk 10). Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster tijdens een van de gehoren gewag heeft gemaakt van problemen om de vragen te begrijpen of om zich te kunnen uitdrukken. De taal van het gehoor kan dan ook niet worden aanvaard als reden waarom zij niet in staat bleek enige uitleg te geven over wat haar studie inhoudt.

Voorts kan uit de omstandigheid dat artikel 15 van de Visumcode oplegt om de bestaansmiddelen te rechtvaardigen niet worden afgeleid dat van verzoekster niet redelijkerwijs mocht worden verwacht dat zij een bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld kan overleggen en dat zij enig idee heeft van de totale prijs die haar studie hier zou kosten, teneinde het doel van haar verblijf, met name haar studie, te staven. De omstandigheid dat verzoekster een "*officiële Tenlasteneming*" en "*de Identiteitskaart van haar borg*" heeft overgelegd, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen en overwegingen over het doel van haar verblijf in België.
Uit niets blijkt dat de toegang tot het verblijf enkel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Hoewel de Belgische wet en de Visumcode inderdaad op geen enkele wijze eisen dat de borg een familielid of een persoonlijke kennis vooraf is, toont verzoekster *in casu* niet aan dat in de bestreden beslissing op onwettige wijze of kennelijk onredelijk wordt overwogen dat zij de garant niet persoonlijk kent, zijn gsm-nummer niet kent en ook de familieband niet kent. Deze elementen doen immers verder afbreuk aan het door haar voorgehouden doel van haar verblijf in België, dat zij overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dient te kunnen staven. De omstandigheid dat het "*Attest voor kindergelden*" de institutionele verankering en de administratieve traceerbaarheid van de borg zou aantonen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat "*Beninse onderdanen (…) frequent naar de Ambassade van België in Abidjan (reizen) wegens de afwezigheid of de verstopping van de lokale consulaire diensten*", beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk wordt besloten dat zij "*niet aannemelijk (kan) maken wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf*".

Een schending van de Schengengrenscode wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet

worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

4.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3. Het derde middel

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*INDIEN de motivering van de beslissing stereotiep, oppervlakkig is en de effectief door de verzoekster aan de grens overgelegde stukken negeert.*
OVERWEGENDE DAT de beslissing zich tevreden stelt met te beweren dat de verzoekster geen uitleg kan geven over de inhoud van haar studies, geen bewijs van betaling heeft en haar borg niet kent. Deze motivering is vals. De verzoekster is in het Nederlands verhoord, een taal die zij niet beheerst, wat haar vermogen heeft belemmerd om zich uit te drukken over de inhoud van haar studies. Bovendien was zij in het bezit van het inschrijvingsattest van de Universiteit van Luik en de tenlasteneming van haar borg, met de identiteitskaart van laatstgenoemde.
De administratie heeft een mechanische toepassing gemaakt van een standaardmotivering zonder een individueel onderzoek van de stukken in het dossier uit te voeren. De Raad van State herinnert er constant aan dat een adequate motivering niet kan bestaan uit een vage, stereotiepe formulule of een stijlfiguur (RvS, nr. 53.581, 7 juni 1995). De motiveringsverplichting eist dat de administratie alle relevante elementen van de zaak in overweging neemt. In casu heeft de administratie de geldig overgelegde rechtvaardigingsstukken genegeerd, waardoor de motivering onvoldoende en onwettig is."

4.3.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar memorie van antwoord.

4.3.3. Beoordeling

4.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd en zal worden teruggedreven naar Cotoonou omdat zij "*niet in het bezit (is) van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven*". Deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft het bestuur geen "*mechanische toepassing gemaakt van een standaardmotivering zonder een individueel onderzoek van de stukken in het dossier uit te voeren*", maar hebben de motieven van de bestreden beslissing betrekking op haar persoonlijke situatie. Er wordt immers (onder meer) gesteld dat zij geen uitleg kan geven over wat de studie inhoudt, dat zij geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld heeft en geen idee heeft omtrent het totaalbedrag van haar studie en dat zij haar garant in Frankrijk niet persoonlijk kent. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent

dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de motieven van de bestreden beslissing dat zij geen uitleg kan geven over de inhoud van haar studies, geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld heeft en haar borg niet kent onjuist zijn. Zij beperkt zich in dit middel tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen in de bestreden beslissing daarover feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Voor zover nodig kan wat dit betreft nog worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij in het Nederlands werd verhoord, mist het middel feitelijke grondslag, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij in het Frans werd gehoord.
Door er ten slotte nog op te wijzen dat zij "*in het bezit (was) van het inschrijvingsattest van de Universiteit van Luik en de tenlasteneming van haar borg, met de identiteitskaart van laatstgenoemde*" doet verzoekster geen enkele afbreuk aan de vaststellingen en de overwegingen van de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten dat zij "*niet aannemelijk (kan) maken wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf*".

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

4.4. Het vierde middel

4.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM. Zij maakt tevens gewag van "*de kenbare beoordelingsfout en het ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel met het oog op de aanstaande academische jaaropening*".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*INDIEN de beslissing om de verzoekster uit te wijzen en haar in bewaring te houden haar concreet en dringend berooft van haar recht op onderwijs, door haar te verhinderen zich aan te sluiten bij de Universiteit van Luik voor de start van haar academisch jaar 2026-2027.*
OVERWEGENDE DAT de verzoekster er een erepunt van heeft gemaakt om haar situatie te regulariseren om aan de Universiteit van Luik te studeren. Haar terugwijzing naar Cotonou en de vernietiging van haar visum zullen haar verhinderen haar academisch jaar 2026-2027 te beginnen. Er dient met de grootste kracht te worden benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen op 13 september 2026.
De academische jaaropening 2026-2027 aan de Belgische universiteiten, waaronder de Universiteit van Luik, valt onvermijdelijk in de loop van de maand september. Elke dag van bewaring in het gesloten centrum brengt de verzoekster onherroepelijk dichter bij de uiterste datum van definitieve administratieve inschrijving en het einde van de periode voor aanpassing van de roosters. Het verlies van haar academisch jaar is niet langer een loutere eventualiteit, maar een aanstaande zekerheid die zich uur na uur materialiseert. In het

Belgische universitaire systeem compromitteert de afwezigheid tijdens de eerste weken van de jaaropening het welslagen van het jaar op ernstige, zelfs onomkeerbare wijze.
De fundamentele cursussen, de sessies voor methodologische inleiding en de inschrijvingen voor de werkgroepen worden vanaf de eerste dagen georganiseerd. Bovendien past de Universiteit van Luik strenge inschrijvingsdeadlines toe, waarna de toegang tot de cursussen voor het lopende jaar definitief wordt gesloten. Het behouden van de verzoekster in een gesloten centrum belet haar materiëel om naar de universiteit te gaan, om haar administratieve inschrijving ter plekke te voltooien, om haar studentenkaart te verkrijgen en om haar cursus te volgen. Het geleden nadeel is uiterst ernstig : verlies van een volledig studiejaar, verspilling van reeds ingeschakelde kosten (visumkosten, vliegticket, dossierkosten), en het verlies van een definitieve kans om zich in te schrijven in het academische programma voor dit jaar.
Dit nadeel is onmogelijk in natura te herstellen ; een levensjaar is verloren, en de opgelegde vertraging in de academische en professionele integratie van de jonge verzoekster kan op geen enkele wijze worden gecompenseerd door een financiële schadeloosstelling.
Het recht op onderwijs wordt beschermd door artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM. Dit recht beperkt zich niet tot de afgifte van een inschrijvingsattest, maar omvat het effectieve recht om toegang te krijgen tot onderwijsinstellingen en de gegeven onderwijzen te volgen. Door de verzoekster willekeurig in bewaring te houden en haar terugwijzing uit te spreken terwijl zij beschikt over een geldige inschrijving aan de Universiteit van Luik (Stuk 2), pleegt de Belgische Staat een onverhoudingsmatige, aanstaande en onomkeerbare inbreuk op dit fundamentele recht. Het is precies om te voorkomen dat dit onomkeerbare nadeel zich realiseert dat de onderhavige vraag tot schorsing in uiterste urgentie zonder uitstel moet worden ingewilligd, teneinde de verzoekster in staat te stellen onmiddellijk de universiteitsbanken te vervoegen."
4.4.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar memorie van antwoord.

4.4.3. Beoordeling

Artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM, dat een recht op onderwijs instelt, bepaalt het volgende:
"*Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.*"

Door er louter op te wijzen dat zij door de bestreden beslissing een uiterst ernstig nadeel lijdt nu zij een volledig studiejaar zou verliezen, de reeds ingeschakelde kosten (visumkosten, vliegticket, dossierkosten) zouden worden verspild en zij een definitieve kans verliest om zich in te schrijven in het academische programma voor dit jaar, toont verzoekster niet aan dat haar het recht op onderwijs wordt ontzegd. Zij toont immers het bestaan aan van onredelijke of bovenmatige belemmeringen tot onderwijstoegang (eventueel in haar herkomstland) niet aan. De Raad wijst erop dat het recht op onderwijs, zoals gewaarborgd door het voornoemde artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM in samenhang gelezen met de artikelen 24 en 191 van de Belgische Grondwet, aan een vreemdeling geen onvoorwaardelijk recht verleent om het Belgische grondgebied te betreden en er te verblijven om er een studie aan te vatten of verder te zetten. Verzoekster heeft een visum aangevraagd voor een verblijf in België om er zich te kunnen toeleggen op haar studie, doch zij bleek aan de grens (onder meer) niet in staat om enige uitleg te geven over wat haar studie inhoudt, om een bewijs van betaling van inschrijvingsgeld voor te leggen of om blijk te geven van een idee over wat haar studie in totaal zou kosten. Gelet hierop, kan zij verwerende partij niet dienstig verwijten dat deze toepassing heeft gemaakt van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en haar de toegang tot het grondgebied heeft geweigerd en haar terugdrijft naar haar land van herkomst zonder daarbij rekening te hebben gehouden met de door haar aangehaalde nadelen.

Een schending van artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin kan een kennelijke beoordelingsfout worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	D. DE BRUYN